

ಕೂಡ ಎಷ್ಟು ಸಪಾಟಾಗಿದೆ ನೋಡು' ಅಂತ ಮೆಚ್ಚಿ ನುಡಿದಿದ್ದಳಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆ ಯಾವುದೋ ಸೆಮಿನಾರಿಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಮೊದಲೇ ತಲುಪಿ, ಏನೇನೋ ಮಾತು ಬಂದು ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಚಾಕ್ಲೆಟ್ ಕೇಕಿನ ಸಂಗತಿ ಉದ್ಭವಿಸಿತ್ತು.

'ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾನು ನಿಂತ ಕಡೆಯಿಂದ ಐದು ನೂರು ಮೀಟರ್ ಪರಿಧಿಯ ಒಳಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೇ ಬೇಕರಿ ಇದ್ದರೂ ನನಗದು ನಾಸಿಕ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಕೇಕುಗಳಿಗೆ ಬೇರೆಯದೇ ಬಗೆಯ ಗಂಧವಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇನು ಡಾಲ್ಫಾನೋ, ಸುಡುಗಾಡೋ ಹಾಕಿ ತಯಾರಿಸ್ತಾರೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಬೇಕರಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಕು ತಿಂದವರಿಗೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಯಾವ ಕೇಕೂ ಮಣ್ಣೇ' ಅಂತ ಗುಟ್ಟೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಆಗ ಆಲಿಸನ್ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಬಾಣಂತಿ. ತನ್ನ ಮ್ಯಾಟರ್ನಿಟಿ ಲೀವ್ ಮುಗಿಸಿ ಆಗಷ್ಟೇ ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸೊಂಟದ ಸುತ್ತ ಹೊಸದಾಗಿ ಮೂಡಿದ ಟಯರನ್ನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಆಗಾಗ ಮಿಂಚಿನ ಹೊಳಪಿನಲ್ಲಿ ಅಳಿಯುತ್ತಿದ್ದವು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯ ಆಲಿಸನ್ ಗಮನಿಸಿರಲಾರಳು ಅಂತ ನನಗಂತೂ ಅನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

'ಟ್ರಸ್ಟ್ ಮೀ. ನೀನು ಏನು ಹೇಳಿದೀಯೆ ಅಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ. ನಾನು ಬದುಕಿಡೀ ಅಮೆರಿಕದ ಈ ದರಿದ್ರ ಸಕ್ಕರೆ ಕೇಕುಗಳನ್ನೇ ತಿಂದು ಬೆಳೆದೋಳು. ಇಟಲಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಒಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ. ಮಿಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ತೊರ್ತಾ ಅಲ್ ಚಿಕಲಾತೋ ಅನ್ನೋ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಬೇಕರಿಯಲ್ಲಿ ಪೇಸ್ಟ್ರಿ ಶೆಫ್ ಅವರು. ಒಮ್ಮೆ ರಚೆಗೆಂದು ಬಂದಾಗ ತಯಾರಿಸಿದ್ದು ನೋಡು ಒಂದು ಚಾಕ್ಲೆಟ್ ಕೇಕ್. ಅಂದಿನಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಸಿಗೋ ಬುರ್ನಾಸು ಕೇಕ್‌ಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮುಖವನ್ನೂ ಹಾಕೋದಿಲ್ಲ' ಅಂದಿದ್ದ ನೆನಪು.

ನನಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಹಾಗೇ, ಸಿಹಿಯೆಂದರೆ ತುಡಿಯುವ ನಾಲಗೆ. 'ಹ್ಲಹ್ಲ, ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಥರ ಇನ್ನೂ ಚಾಕಲೇಟು ತಿನ್ನುತ್ತೆ ಈ ಪಾಪ' ಎಂದು ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸುಹಾಸ ಮೊದಲ ಬಾರಿ ತಿಳಿದಾಗ. ಮದುವೆಯಾದ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ನ್ಯೂಯಾರ್ಕಿನ ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಸುತ್ತಿ

ಸಿಕ್ಕಸಿಕ್ಕದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಂದು ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಹತ್ತತ್ತು ಕೇಜಿ ಹಾಕಿದ್ದೆವು. ನಂತರ ಮುಂದಿನ ಆರೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸುಹಾಸ ಅವನ ಪಾಲಿನೆದ್ದಲ್ಲವನ್ನೂ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಕರಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ನನಗೆ ಅದೇ ಹತ್ತು ಕೇಜಿಗಳನ್ನು ಕರಗಿಸಲು ಮುಂದಿನ ಮೂರು ವರ್ಷ ಹಿಡಿದಿತ್ತು.

ಆರಡಿಯ ಸುಹಾಸನೂ, ಐದಡಿಗೇ ಒಂದಿಂಚು ಕಡಿಮೆಯಿರುವ ನಾನೂ ರೆಸ್ಟೊರೆಂಟಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಒಂದೇ ಊಟ ತರಿಸಿದರೂ ಕ್ಯಾಲರಿಗಳ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದ ಪ್ರಕಾರ ನಾನು ಅವನ ಊಟದ ಮೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನಷ್ಟೇ ತಿನ್ನಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸಿದ ನಂತರವೂ ಹೊಟ್ಟೆಯಿಂದಿದ್ದು ಭಗಭಗ ಉರಿವ ಪ್ರಚಂಡ ಹಸಿವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಅದಕ್ಕೇ ನಾನು ಹೊರಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗಾರ್ಡನ್ ಸ್ಕಾಲೆಟ್ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸುಹಾಸನ ಪ್ಲೇಟಿನಿಂದಲೇ ಪೈವ್ ಚೇಸ್ ಟಾರ್ಟರಿನಿಯನ್ನು, 'ನನಗೊಂದೇ ಸ್ಲೂನು ಸಾಕು' ಅಂತ ನನ್ನದಲ್ಲದ ಮಾತನಾಡಿ ಅಗಿಯದೇ ನುಂಗುತ್ತೇನೆ, 'ಡೆಸರ್ಟ್ ಬೇಕೇ?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಎತ್ತಲೋ ನೋಡುತ್ತೆ.

ಅಷ್ಟಾದರೂ ಮುಂಜಾನೆ ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಜಾಗಿಂಗ್, ಸಂಜೆ ಆಫೀಸಿನ ಜಿಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಕಸರತ್ತು ನಡೆಸದೇ ಹೋದರೆ ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ವೈಯಿಂಗ್ ಸ್ಟೇಲಿನ ಮುಳ್ಳು ಇಂಚಿಂಚಾಗಿ ಮುಂದೆ ಸರಿದು ನನ್ನನ್ನು ದಿಕ್ಕುಗಡಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುವಾಗ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತಿನಿಸಿನಬ್ಬರ ಸುಳಿಯಬಾರದೆಂದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಪರಿಮಳ ಸೂಸುವ ಮೇಣದ ಬತ್ತಿಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತಡೆಯಲೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿ ಆಫ್ರಾಣಿಸುತ್ತ ಜಿಹ್ವೆಯ ಚಪಲ ಮರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ.

'ಅಯ್ಯೋ ಅದೇನು ಅಂಥ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವೇನಮ್ಮಾ? ಜಗತ್ತೇ ಹೊತ್ತಿ ಉರೀತಿರುವಾಗ ಇವಳ ಪಿಟೀಲು ಕೇಳೋದೇ ಆಯ್ತು. ಚೂರು ಗುಂಡುಗುಂಡಗಿದ್ದೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತೀಯೆ ಬಿಡು, ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ತಿಂದುಂಡ್ಕಂಡು ಇರೋದಲ್ಲಾ?' ಅಂತ ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತನಾಡಬಹುದು ನೀವು. ಆದರೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ದಾಟಿದ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳು ತನ್ನ ತೂಕವನ್ನು